



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 15. 3. 2019, č. j. 095593/2018/KUSK/HRO,
sp. zn. 095593/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2019, č. j. 095593/2018/KUSK/HRO, sp. zn. 095593/2018/KUSK/2, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Benešov, odboru správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. MUBE/946/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že ve výrokové části do popisu skutku doplnil za slova

„v obci Líšno“ slova „u čp. 75“ a v ostatních částech je potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že se dne 14. 5. 2017 v 08:27 hodin neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, když řídil motorové vozidlo tovární značky V. T., registrační značky X po silnici III. třídy č. 1113 ve směru od silnice II. třídy číslo 111 na Bystřici a v obci Líšno překročil nejvyšší dovolenou rychlost, 50 km/h o méně než 20 km/h, když mu byla silničním rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost 68 km/h po odečtení maximální chyby měření ve výši 3 km/h, čímž porušil § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost spatřuje v tom, že ač žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí a měl tedy zjevně za to, že je buď v rozporu s právními předpisy, nebo je nesprávné, důvody, které ho ke změně vedly, v odůvodnění neobjasnil. V důsledku toho je výrok napadeného rozhodnutí v rozporu s odůvodněním, v němž žalovaný opakovaně označuje prvostupňové rozhodnutí za prosté jakýchkoliv vad. V dalším žalobním bodu žalobce namítá nedostatečnou specifikaci místa přestupku. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena jako místo spáchání přestupku celá obec Líšno. Teprve v odůvodnění je uvedeno, že rychlost měla být změřena u domu č. p. 75, což je však v rozporu s úředními záznamy, z nichž správní orgán I. stupně vycházel. Žalobce dále objasňuje význam přesného určení místa spáchání přestupku z pohledu práv žalobce a odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37 a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56. Ve formuláři „oznámení přestupku“, v úředním záznamu, jakož i v záznamu o přestupku (výstupu z měřicího zařízení) je totiž uvedeno, že obviněný řídil vozidlo „na silnici v obci Líšno čp. 74“. Místo vymezené domem č. p. 75 se však nachází na zcela jiném místě v obci i u jiné silnice (č. p. 74 se nachází na silnici č. 111, zatímco č. p. 75 se nachází na silnici č. 1113).
3. Výrok prvostupňového rozhodnutí ohledně místa přestupku, nadto uvedený pouze v odůvodnění, nikoliv ve výroku, je tak v rozporu s veškerými záznamy a obsahem spisového materiálu, přičemž správní orgán I. stupně tento rozpor nijak neodůvodnil. Není tedy zřejmé, kde ke spáchání údajného přestupku došlo. Žalobce dále namítá, že prvostupňový orgán žádný protokol o telefonickém hovoru, mapu s označením domu č. p. 75, ani souřadnice GPS, s nimiž operuje žalovaný, neuvádí mezi provedenými důkazy a podklady, resp. vůbec je ve svém rozhodnutí nezmiňuje. Z toho je tak třeba dovodit, že z těchto podkladů nevycházel a tyto nebyly jako důkaz provedeny. Pokud žalobce pomine nedostatečnost úředního záznamu, jde-li o absenci uvedení telefonního čísla volaného, neuvedení časového údaje o realizaci hovoru, neuvedení informace o zjištění totožnosti volané osoby, namítá, že úřední záznam nelze jako důkaz provést, neboť jedinou možností bylo provést výslech volané osoby jako svědka. Správní orgán I. stupně tedy dospěl k závěru o vině žalobce pouze na základě úředních záznamů, které jsou vzájemně rozporné a vadné. Žalobce též namítá další rozpory spočívající ve složení hlídky v době měření rychlosti a v nejasnosti ohledně osoby, která nastavila zařízení, neboť je uvedeno pouze kódové označení.

4. Oznámení přestupku a úřední záznam navíc nejsou důkazy, které by prokazovaly, že ke spáchání přestupku skutečně došlo, nýbrž listinami nastiňující pouhé podezření, že ke spáchání přestupku mohlo dojít. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu úřední záznamy a oznámení přestupku nejsou pro dokazování ve správním řízení dostačující a nemohou vést ke zjištění skutkového stavu s odkazem na rozsudky ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, a nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí odkázal na stranu čtvrtou, první odstavec odůvodnění a dodal, že konkrétní místo spáchání přestupku do výroku pouze doplnil, aniž by jej měnil. K žalobní námitce nedostatečně specifikovaného místa spáchání přestupku uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí, ve znění napadeného rozhodnutí, je v této otázce dostatečně určitý a jedinečný. Pokud jde o neuvedení některých podkladů v prvostupňovém rozhodnutí, poukázal žalovaný na to, že v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu tvoří obě správní rozhodnutí jeden celek; citaci důkazů doplnil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud jde o dokazování úředními záznamy, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 – 38. Žalovaný má za to, že prvostupňové rozhodnutí se opíralo i o jiné důkazy než úřední záznamy, především o fotodokumentaci, která je dostatečným důkazem o vině žalobce. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.
6. V replice žalobce poukázal na to, že žalovaný žalobní argumentaci zcela ignoroval, jako např. námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, případně obsahovou nedostatečnost a procesní nepoužitelnost úředního záznamu o telefonickém hovoru. Rovněž odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 As 50/2015 – 38, není přílehlavý, neboť žalobce nerozporoval, zda je v daném případě záznam z měřicího zařízení použitelný jako důkaz rychlosti, jakou se vozidlo pohybovalo, ale namítal, že nebylo prokázáno místo přestupku jako jedna z podstatných náležitostí rozhodnutí. Dále žalobce polemizuje se závěry žalovaného o příčinách, následcích a počtu dopravních nehod, což však nemá pro posouzení věci význam. Žalobce setrval na žalobním návrhu, jak jej vymezil v žalobě.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu územního odboru Benešov (dále jen „policejní orgán“) oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu ze dne 22. 5. 2017, č. j. KRPS-156352-8/PŘ-2017-010106 (dále jen „oznámení přestupku“), ve kterém je konstatováno, žalobce, který je podezřelý ze shora uvedeného přestupku, řídil motorové vozidlo O. V. T. X, registrační značky X, r. v. 1999, barvy b., VIN X, na silnici v obci Líšno č. p. 74. Byl kontrolován hlídkou policie v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, přičemž mu přístrojem Ramer 10C byla naměřena rychlost 68 km/h po odečtu tolerance 3 km/h. Řidič, v němž byl ztotožněn žalobce, nesouhlasil s blokovou pokutou 500 Kč. Součástí oznámení přestupku tvořily úřední záznam ze dne 14. 5. 2017, záznam oznámení přestupku z téhož dne, v němž žalobce uvedl: „s přestupkem nesouhlasím, není jasné, kde bylo změřeno“, výstup z radaru s fotografií a souřadnicemi GPS místa měření, ověřovací

list radaru a evidenční karta řidiče – žalobce.

8. Příkazem ze dne 16. 4. 2018, č. j. MUBN/32871/2018/ODSA-PK, doručeným dne 20. 4. 2018, byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem a byl mu uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Po podání včasného odporu pokračoval správní orgán I. stupně v řízení o přestupku předvoláním žalobce k ústnímu jednání. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil, a proto proběhlo v jeho nepřítomnosti. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, že oznámením přestupku s přílohami má za prokázané, že to byl žalobce, kdo vozidlo v rozhodnou dobu spáchání protiprávního jednání řídil, jakož i to, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 18 km/h, a že se tak stalo v obci Líšno u č. p. 75. Správní orgán I. stupně odkázal rovněž na záznam o přestupku, v němž je uvedena registrační značka vozidla žalobce, naměřená rychlost, místo měření Líšno, u č. p. 74 a GPS souřadnice místa měření. Dle závěru správního orgánu I. stupně ke spáchání přestupku došlo v obci Líšno u č. p. 75.
9. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž po výzvě k doplnění namítl nedostatečnou specifikaci místa přestupku a rozhodování o vině žalobce pouze na základě vzájemně si odporujících úředních záznamů s obdobnými odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu jako v žalobě. V odvolání rovněž připomněl povinnost správních orgánů zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady, zásadu presumpce neviny a povinnost neuznat obviněného vinným přestupkem, pokud o jeho vině panují pochybnosti.
10. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění po rekapitulaci prvostupňového řízení uvedl, že lze mít za spolehlivě prokázané, že se žalobce přestupku dopustil. Protiprávní jednání žalobce bylo dostatečně a nepochybně prokázáno důkazy zajištěnými orgány policie a provedenými správním orgánem I. stupně. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno správně na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý. K odvolací námitce žalobce uvedl, že policejní hlídka prováděla měření rychlosti motorových vozidel v obci Líšno, u domu č. 75, na silnici č. III. třídy vedoucí od rybníku v obci Líšno k obci Bystřice ke splavu a dále zrekapituloval průběh skutkového děje a postup správního orgánu I. stupně v řízení pokud jde o nesrovnalost týkající se místa měření (č. p. 74 vs č. p. 75). Žalovaný zkonstatoval, že místo měření bylo zdokumentováno dostatečně a bez pochybností, a to i souřadnicemi GPS. Odvolacím námitkám žalovaný nepřisvědčil, neboť je neshledal opodstatněnými. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí je správné, v souladu s právními předpisy a jako takové bylo potvrzeno a odvolání proti němu zamítnuto.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

11. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
12. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

13. Soud se nejprve bude zabývat žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považuje žalobce napadené rozhodnutí z toho důvodu, že ač žalovaný prvostupňové rozhodnutí ve výrokové části změnil, provedenou změnu neodůvodnil a rozporné je v odůvodnění i v části, že odvolání žalobce bylo zamítnuto. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Soud dává žalobci za pravdu, že vadou nesrozumitelnosti, která je činí nepřezkoumatelným, napadené rozhodnutí trpí. Ač žalovaný napadené rozhodnutí ve výroku změnil, v odůvodnění uvedl, že odvolání pro jeho nedůvodnost zamítl a nadto ani neodůvodnil, z jakého důvodu prvostupňové rozhodnutí změnil, resp. proč je změnil zrovna tím způsobem, který zvolil. Napadené rozhodnutí proto vykazuje takový rozpor mezi výrokem a odůvodněním, že nelze zjistit, jakými úvahami byl žalovaný veden, z jakého důkazu provedenou změnu vyvodil, resp. kterému důkazu a proč v jejich konkurenci dal přednost. Podstatné není však pouze to, že výrok napadeného rozhodnutí formálně nekoresponduje s jeho odůvodněním. Rozhodující je, že rozpor mezi výrokem a odůvodněním nemůže být odstraněn výkladem, a to ve vazbě na další části výroku a odůvodnění rozhodnutí či kontext dané věci (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 – 65). Je tak sice zřejmé, jak žalovaný rozhodl, není již však zjevné, o jaký podklad svůj závěr opřel a prakticky by tuto úvahu musel za žalovaného učinit soud.
14. V souzené věci vznikl spor o to, na jakém místě došlo ke změření rychlosti žalobce, když je současně nepochybné a není o tom mezi stranami sporu, že žalobce vozidlo v uvedenou dobu řídil a byl policejní hlídkou zastaven a ztotožněn. Správnímu orgánu I. stupně vznikly pochybnosti o místě měření a tudíž se telefonicky obrátil na policejní orgán a sepsal o tom úřední záznam. Z úředního záznamu plyne, že policejní orgán uvedl, že měření proběhlo v obci Líšeň, ovšem nikoli u č. p. 74, jak plynulo z oznámení přestupku, nýbrž u č. p. 75. Tuto přesnou specifikaci však výroková část prvostupňového rozhodnutí neobsahuje a dlužno dodat, že ani jeho odůvodnění se nevypořádává s tím, jakými úvahami a na základě kterých podkladů správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se jedná o č. p. 75 a nikoli č. p. 74 v obci Líšeň. Žalovaný pak bez jakýchkoli pochybností ve skutečnosti postupoval podle § 90 odst. 1 písm. c) a § 90 odst. 5 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že doplnil část textu do jeho výroku a ve zbytku je potvrdil. Názor žalovaného, že prvostupňové rozhodnutí neměnil, pouze do něj určitý text doplnil, nemá v části správního řádu upravující postup odvolacího správního orgánu oporu. Povinností žalovaného tedy bylo provedenou změnu odůvodnit. Za takové odůvodnění však není možné považovat narační část odůvodnění, v níž žalovaný toliko zrekapituloval postup správního orgánu I. stupně. Tato část odůvodnění by mohla postačit k pokrytí chybějící části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, úvahy samotného žalovaného však z napadeného rozhodnutí vyčíst nelze.
15. Soud považuje za potřebné podotknout, že souzená věc není nijak skutkově složitá a skutková zjištění je možné učinit ze správního spisu. V této věci však soud tato zjištění učinit nemůže, neboť by to poprvé byl až on, kdo rozhodne o vině žalobce. Soud však není

nalézacím orgánem v řízení o přestupku, ale zásadně v rozsahu žalobních námitek zkoumá, zda správní orgány neporušily veřejná subjektivní práva osob v těchto řízeních obviněných, resp. uznaných vinnými. To se však může stát pouze, pokud správní orgány dostojí své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, řádně se vypořádají se všemi vznesenými námitkami a z jejich rozhodnutí je seznatelné, jakými úvahami byly při rozhodování o vině obviněného vedeny, což se však v souzené věci nestalo. Žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost je tedy důvodná a je proto dán důvod pro jeho zrušení i podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

16. Soud se pro zjištěnou vadu nepřezkoumatelnosti nemohl věcně zabývat žalobní námitkou, týkající se místa spáchání protiprávního jednání ani otázkou dokazování úředními záznamy, neboť se k této otázce dosud správní orgány nevyjádřily a soud by nepřípustně jejich závěry předjímal. Jelikož však budou správní orgány po vrácení věci soudem ve věci žalobce znovu jednat, považuje soud za potřebné *obiter dictum* povinného odůvodnění poznamenat, že v záznamu o přestupku jsou uvedeny rovněž GPS souřadnice místa měření, které sice správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutí citovaly, aniž by je však vyhodnotily a vyvodily z nich relevantní skutková zjištění. V novém řízení tedy žalovaný vyhodnotí i tento podklad rozhodnutí. Soud rovněž zjistil, aniž by to žalobce namítal, že ani jedno ze správních rozhodnutí se nezabývalo otázkou zavinění, které je předpokladem vyvození odpovědnosti za přestupek (srov. § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Nejedná se současně o vadu, k níž by soud přihlížel bez dalšího z moci úřední, nicméně v novém řízení správní orgány i tuto otázku posoudí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

17. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný odstraní všechny soudem vytčené vady, posoudí, zda důkazy shromážděné správním orgánem I. stupně jsou dostačující pro uznání žalobce vinným přestupkem, a poté o odvolání žalobce znovu rozhodne. Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
18. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a podání repliky), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], tj. 9 300 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 900 Kč, celkem tedy 10 200 Kč, vše zvýšeno o částku 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 15 342 Kč (3 000 + 12 342). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 15 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Emila Flegela (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně